

Ο Νίκος Πρατσίνης παρουσιάζει τον Juan Vicente Piqueras

Εργαστήρι Ποιητικής Μετάφρασης

στο **Abanico**

με τη συμμετοχή του μεταφραζόμενου ισπανού ποιητή

Juan Vicente Piqueras

και

Εκδήλωση Παρουσίασης

- **του Ποιητή**, ο οποίος διάβασε τα ποιήματά του
  - **των μεταφράσεων**

-29 και 30 Μαΐου 2008-

Στις 29 Μαΐου έλαβε χώρα στο Κέντρο Ισπανικής, Πορτογαλικής και Καταλανικής Γλώσσας ABANICO τετράωρο εργαστήριο ποιητικής μετάφρασης με τη συμμετοχή των μεταφραστικού τμήματος του Φροντιστηρίου καθώς και κάποιων παλαιότερων μαθητών του ίδιου τμήματος (βλ. λίστα συμμετασχόντων), υπό την επίβλεψη του καθηγητή του τμήματος Ν. Πρατσίνη και, το σημαντικότερο, την παρουσία και την καθοδήγηση του ίδιου ποιητή που είναι και ίδιος μεταφραστής αλλά και διευθυντής σπουδών στο Ινστιτούτο Θερβάντες της Αθήνας.

Στις 30 Μαΐου, στο ABANICO, έλαβε χώρα εκδήλωση παρουσίασης του ποιητή και ανάγνωσης των μεταφρασμένων στο εργαστήριο ποιημάτων (καθώς και κάποιων άλλων, μεταφρασμένων από τον Ν. Πρατσίνη –επισυνάπτονται όλα στο πρωτότυπο). Ο ποιητής διάβασε στο πρωτότυπο τα μεταφρασμένα ποιήματα καθώς και κάποια άλλα, ενώ τις μεταφράσεις διάβασε ο Ν. Πρατσίνης που έκανε μια σύντομη παρουσίαση του ποιητή και του έργου του (επισυνάπτεται η παρουσίαση καθώς και μεταφρασμένα ποιήματα .

Επακολούθησε ανοιχτή συζήτηση με το κοινό.

Ν. Πρατσίνης

Στις 29 Μαΐου έλαβε χώρα τετράωρο εργαστήριο ποιητικής μετάφρασης με τη συμμετοχή των μεταφραστικού τμήματος του Abanico καθώς και κάποιων παλαιότερων μαθητών του ίδιου τμήματος (βλ. λίστα συμμετασχόντων), υπό την επίβλεψη του καθηγητή του τμήματος Νίκου Πρατσίνη και, το σημαντικότερο, την παρουσία και την καθοδήγηση του ίδιου ποιητή που είναι και ίδιος μεταφραστής αλλά και διευθυντής σπουδών στο Ινστιτούτο Θερβάντες της Αθήνας.

Στις 30 Μαΐου, στο ABANICO, έλαβε χώρα εκδήλωση παρουσίασης του ποιητή και ανάγνωσης των μεταφρασμένων στο εργαστήριο ποιημάτων (καθώς και κάποιων άλλων, μεταφρασμένων από τον Ν. Πρατσίνη –επισυνάπτονται όλα τους στο πρωτότυπο). Ο ποιητής διάβασε στο πρωτότυπο τα μεταφρασμένα ποιήματα καθώς και κάποια άλλα, ενώ τις μεταφράσεις διάβασε ο Ν. Πρατσίνης που προέβη και σε μια σύντομη παρουσίαση του ποιητή και του έργου του (επισυνάπτεται η παρουσίαση καθώς και τα μεταφρασμένα ποιήματα).
Επακολούθησε ανοιχτή συζήτηση με το κοινό.

ΧΟΥΑΝ ΒΙΘΕΝΤΕ ΠΙΚΕΡΑΣ
Παρουσίαση από τον Νίκο Πρατσίνη στο Abanico
(30 Μαΐου 2008)

Γεννήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου του 1960, στο χωριό Λος Ντούκες ντε Ρεκένα, στην Περιφέρεια της Βαλένθια, σε μια περιοχή καστιλιανόφωνη (στην οποία, δηλαδή, κυριαρχούσαν τα καστιλιάνικα κι όχι τα βαλενσιανά, που είναι διάλεκτος της καταλανικής). Το χωριό ήταν μικρό πολύ -200 κατοίκους είχε όλους κι όλους- και η παιδική ηλικία του ποιητή σημαδεύτηκε από την παρατήρηση της φύσης, τη φτώχεια, την αθλιότητα του ύστερου φρανκισμού, τις αγροτικές εργασίες. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Βαλένθια Ισπανική Φιλολογία και, τη δεκαετία του '80, έφυγε κι από την Ισπανία, όπως είχε φύγει από το χωριό του. Δίδαξε ισπανικά σε ένα γαλλικό σχολείο στις όχθες του Λειγίρα (85-86). Το 1985 δημοσίευσε στην περίφημη λογοτεχνική επιθεώρηση "Cuadernos Hispaoamericanos" το ποιητικό του έργο "Tentaciones de un héroe derrotado". Δίδαξε ισπανικά στο Ινστιτούτο Θερβάντες της Ρώμης και, εδώ και μερικούς μήνες, κατέχει τη θέση Διευθυντού Σπουδών στο Ινστιτούτο Θερβάντες της Αθήνας.

Πλην της διδασκαλίας ισπανικών σε ξενόγλωσσους, έχει απασχοληθεί στον υποτιτλισμό και τη μεταγλώττιση, ως εκφωνητής ραδιοφώνου, ηθοποιός και διασκευαστής θεατρικών έργων και μεταφραστής (από τα γαλλικά, τα ιταλικά και τα ρουμανικά).

Το 1987 οι εκδόσεις STELLE de SASSUOLO, στην Ιταλία, εκδίδουν το έργο: "Castillos de Aquitania".

Το 1991 λαμβάνει το ποιητικό βραβείο José Hierro για το έργο "La palabra cuando".

Το 1994 μεταφράζει στα ισπανικά το έργο "La miel" του Ιταλού ποιητή Tonino Guerra. Αργότερα μετάφρασε το σύνολο του έργου του. Έχει ακόμη μεταφράσει τη συλλογή του Βόσνιου ποιητή Izet Sarajlić "Una calle para mi nombre" (2003) και την ανθολογία της ποιήτριας από την Ρουμανία Ana Blandiana (2006) με τον τίτλο "Cosecha de ángeles". Το 1999 έλαβε το βραβείο Antonio Machado για την ποιητική του συλλογή "La latitud de los caballos", που εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο Hiperión.

Η τελευταία του συλλογή φέρει τον τίτλο "Palmeras".

Έχει συνεργασθεί με πολλές εφημερίδες, περιοδικά και επιθεωρήσεις. Οι τελευταίες του συλλογές είναι "La edad del agua" (2004), "Adverbios de lugar" (2006) και "Aldea" (2006). Για το τελευταίο αυτό έργο, που περιέχει ποιήματα μερικά από τα οποία είχαν αρχίσει αν διαμορφώνονται από το 1980, το βασικό στοιχείο έμπνευσης σε όλα τα ποιήματα βρίσκεται στο χωριό του, τα δε περισσότερα τοποθετούνται ρητρά στο χωριό του. Για το έργο αυτό έλαβε το βραβείο "Valencia" για την ποίηση, από το Ίδρυμα Alfons el Magnànim της Βαλένθια. Όπως αναφέρει και ο ίδιος στην αφιέρωση -στο τέλος του βιβλίου- το βιβλίο αυτό, με βάση τις εμπειρίες του χωριού του, γιγαντωνόταν επί σειρά ετών εντός του, σαν εμμονή. Πίστεψε πως θα θεραπευόταν αν το έγραφε. Η ποίηση μπορεί να σώσει. Και όπως ακόμα αναφέρει, το αφιερώνει στους συγγραφείς που στο έργο εμφανίζονται στίχοι τους είτε αυτούσιοι είτε ως απόηχοι ή, ακόμα και εν σπέρματι. Είναι οι «επιρροές» του και γι' αυτό θα τις αναφέρουμε μεταφράζοντας αυτολεξεί τη

σελίδα των αφιερώσεων (DEDICATORIAS) του ποιητή από το εν λόγω βιβλίο :

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Το παρόν βιβλίο είναι παλαιότερο και προγενέστερο.

Γραμμένο σπειροειδώς από το 1980 και μέχρι χθες, όλο και μεγάλωνε μέσα μου, σα μια εμμονή που εγώ τη θεωρούσα αθεράπευτη και από την οποία με θεράπευσε το γεγονός ότι το έγραφα. Η ποίηση μπορεί, τώρα πια το ξέρω, να σώσει ένα άτομο.

Επιθυμώ να γιορτάσω αυτή τη θεραπεία αφιερώνοντάς το σε όλους τους συγγραφείς που λόγια τους κάνουν την εμφάνισή τους σε αυτό, καμιά φορά σαν απόηχοι, άλλες φορές σπερματικά: Βιργίλιο, Πόε, Antonio Machado, Ρίλκε, Πεσσόα, Έλιοτ, Γιούνγκ, Παβέζε, Szymborska, Cristina Campo, Ίταλο Καλβίνο, Μπόρχες, Ορυ, Fleur Jaeggy, José Hierro, Francisco Brines, Jesús Aguado, Francisco José Cruz, απ' όσο ξέρω.

Και σε όσους το διάβασαν ενόσω δεν ήταν ακόμη βιβλίο και με βοήθησαν στο να γίνει: Enrique de Rivas, Cahntal Gaillard, Diana Krenn, Paca Aguirre, Margarita Sánchez, Jesús Bregante, Gorka Larrabeiti, Lubiano Lucarini, Antonio Cabrera και Carlos Edmundo.

Στο χωριό Λος Ντούκες και σε όλα τα χωριά.

Στους πολλούς αγρότες που έχουν υπάρξει στον κόσμο και στους λίγους που απομένουν.

Στους γονείς μου και την αδελφή μου, που δεν έπαψαν ποτέ να με φροντίζουν.

Και στην Carola, τη γυναίκα μου, το σημερινό μου χωριό, την καθημερινή μου θάλασσα.

Ρώμη, Σεπτέμβριος 2006

Ο ποιητής έχει σταθεί μακριά από συρμούς και λογοτεχνικούς κύκλους και ανέπτυξε μια ανήσυχη, ιδιόμορφη, ποίηση, που δύσκολα κατατάσσεται στα σχήματα της σύγχρονης ισπανικής ποίησης. Χαρακτηριστικό στοιχείο είναι το χωριό του, οι γονείς (ιδίως η μητέρα) αλλά και η ευρεία οικογένεια της υπαίθρου, η εξημερωμένη φύση του αγρού, η φυγή από το ασφυκτικό περιβάλλον του χωριού και η αιώνια επιστροφή σε αυτό (μεταφορικά και κυριολεκτικά), καθώς και η φυγή από τόπο σε τόπο, από μύθο σε μύθο, η φυγή από τον εαυτό σε αναζήτηση του εαυτού με στόχο και ηθική επιταγή την επί της γης ευτυχία. Κάτι σαν την κατηγορική επιταγή των στωικών: «Γίνε αυτό που είσαι». Εξ άλλου, ο μέγας στωικός Σενέκας ήταν κι εκείνος Ισπανός.

Οι μύθοι, λοιπόν, παίζουν σημαντικό ρόλο στο έργο του, ή μάλλον κάποιες μυθικές μορφές της Βίβλου ή της ελληνικής μυθολογίας, ως σύμβολα, με ορθόδοξο αλλά και με ανορθόδοξο τρόπο. Οι επανερχόμενες αυτές μυθικές μορφές είναι ο Ιωνάς, ο Θησέας, ο Λάζαρος, ο Οιδίπους. Που πολλές φορές παραπέμπουν σε (ή συμπλέκονται) με προσωπικά βιώματα και στοχασμούς, μέσα από ένα οικουμενικό πρίσμα. Κάποια άλλα επανερχόμενα στοιχεία, είναι το νερό(ως θάλασσα κυρίως, αλλά και ως βροχή ή νερόλακκος) και η πυρκαγιά, ή μάλλον το χθες εν είδει πυρκαγιάς. Κι ακόμη, η αλληλέγγυα και καθησυχαστική (;) σιωπή του σοφού, του γνώστη, του συνοδοιπόρου, της αδελφής ψυχής.

Ο λόγος είναι από επιγραμματικός μέχρι και αφηγηματικός, πολλές φορές με στοιχεία θεατρικά (εσωτερικός διάλογος, φανταστικός διάλογος) και το ύφος απέριπτο, οικείο (και, κάποιες φορές, με εξομολογητικούς τόνους), καθημερινό. Αν και τα παραπάνω ισχύουν κυρίως για την προτελευταία -ίσως και πιο γνωστή ή, πάντως, πιο «χαρακτηριστική»- συλλογή του. Γιατί οι αλλαγές στο λόγο από συλλογή σε συλλογή, είναι προφανείς, όσο προφανείς είναι και οι αλλαγές τύπου εγκαταβίωσης στη βιογραφία του...

Η γλώσσα είναι φαινομενικά εύκολη ή, ακριβέστερα, μάλλον εύκολα προσβάσιμη στον αναγνώστη, αν και γεμάτη ηθελημένες αμφισημίες ή πολυσημίες. Η δεξιοτεχνία του ποιητή και η μαθητεία του στους κλασικούς χαρίζουν στο στίχο ρυθμό, συνηχήσεις, ακόμη και μέτρο κατά στιγμές, αναπάντεχα, στοιχεία που

προσδίδουν στην ανάγνωση (και την επανανάγνωση) τη χαρά μιας μικρής ανακάλυψης. Και λέμε μικρής ανακάλυψης γιατί, με την πρώτη ανάγνωση ήδη, το ποίημα έχει ήδη δώσει τα βασικά κλειδιά για μια ερμηνεία, η βασική ανακάλυψη έχει συντελεσθεί. Εκτός και αν ο αναγνώστης βρίσκεται σε εντελώς άλλο μήκος κύματος οπότε, και παρά το γεγονός ότι δεν είναι καθόλου ερμητική συνολικά η ποίηση του Πικέρας, σε ό,τι αφορά το συγκεκριμένο ποίημα τουλάχιστον, δεν πρόκειται να γνωρίσει τη χαρά αυτής της μικρής ανακάλυψης...

Η σύντομη αυτή παρουσίαση κλείνει με μια «περιγραφή», της ποιητικής του Χ. Β. Πικέρας, από το μεγάλο Ισπανό ποιητή Carlos Eudundo de Ory (και συγκεκριμένα, από τον πρόλογο του C. E. De Ory στη συλλογή του Χ.Β. Πικέρας, La latitud de los caballos. Η μετάφραση αυτής ποιητικής που παραθέτουμε προέρχεται αυτούσια από ένα μικρό δίγλωσσο βιβλίο με τον τίτλο «Ιστορία της Δίψας»-“Historia de la sed”, με επιλογή ποιημάτων από έργο του Χ.Β.Πικέρας, μεταφρασμένων από τους Κωνσταντίνο Παλαιολόγο (καθηγητή ισπανικής φιλολογίας στο Ιόνιο Παν/μιο, στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο και μεταφραστή) και Κώστα Βραχνό (ποιητή και μεταφραστή). Το βιβλίο παρουσιάστηκε και μοιράστηκε δωρεάν σε εκδήλωση για τον ποιητή, με ανάγνωση την ανάγνωση των ποιημάτων –από τον ίδιο τον ποιητή- και της μετάφρασης τους, οργανωμένη από το Ινστιτούτο Θερβάντες σε συνεργασία με το ηλεκτρονικό περιοδικό ποίησης www.e-roema.eu, στη Λέσχη Dasein, στις 31 Μαρτίου 2008. Τον ποιητή παρουσίασε ο Ισπανός φιλόλογος, συγγραφέας και μεταφραστής Pedro Olalla.

«Και διαβάζουμε, διαβάζουμε ή, μάλλον, ακούμε μια περιπλανώμενη -σαν βεδουίνος- φωνή, αβοήθητη, να μας τραγουδάει τα όνειρα της αγρύπνιας της, κουβαλώντας στις πλάτες τον σάκο με τους άνθρακες της νοσταλγίας της ζωής όπως βιώθηκε, όπως θα μπορούσε να είχε βιωθεί. Ακούμε ένα παιδί να πετάει λέξεις στον δρόμο, για να μην χαθεί, για να βρει τον δρόμο της επιστροφής, κυνηγώντας αέρινες πορείες, λιμάνια, διατρέχοντας μακρινούς τόπους, Τασμανίες της ψυχής. Είναι ένας περιπλανώμενος χωρικός που πηγαίνει από νησί σε νησί, νησί ο ίδιος, γυρεύοντας υπέρτατες περιπέτειες. Γονατίζει μπροστά στον βωμό του ορίζοντα. Και γράφει κατεπείγοντα ποιήματα που, αργότερα, διορθώνει επί χρόνια λες και ήτανε πορείες, αποστάσεις, ατραποί της Οδύσσειας. Μετατρέπει σε μύθο τη μαγεμένη διαδρομή του, την εμμονική του δίψα...

Λίστα συμμετασχόντων στο εργαστήρι:

ΖΙΟΥΒΑ ΔΑΕΙΡΑ
ΔΟΥΚΑ ΣΤΕΛΛΑ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΝΑ
ΕΛΑΙΟΤΡΙΒΙΑΡΗ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ
ΤΑΝΤΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΑΚΗΣ
ΤΣΙΑΜΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΜΠΟΥΓΓΙΟΥΚΟΥ ΝΙΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ (MARIMAR)
ΜΑΝΑΣΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΦΑΚΟΥΡΕΛΗ ΜΑΡΙΑ
ΜΑΣΤΡΑΝΤΩΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗ ΣΤΕΛΛΑ
ΠΑΛΑΙΟΘΟΔΩΡΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ
ΤΟΥΜΠΕΚΗ ΕΥΑΝΘΙΑ
ΚΑΤΡΙΝΑΚΗ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ
ΚΩΣΤΑΝΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

LA VISITA DE NADIE

Hoy a venido Nadie a visitarme
con un ramo de mar en una mano
y en la otra mi vida verdadera,
la que no llevo, sal de mis poemas,
y las calles del mundo llorando para mí.

Hoy ha venido Nadie y me ha contado
que el mundo no es verdad,
que consiste en aristas de aire envenenado,
en espinas en venta y en espejos
donde los hombres que se miran mueren.

*«No llames a las puertas —me ha dicho sonriendo—
ni olvides lo que amas. A ninguno
de los que te rodean le interesa
quién eres tú, qué quieres, sino hallar
en ti motivos para no adentrarse
en la niebla azogada de su espejo.»*

Hoy ha venido Nadie con los ojos ardiendo
como un bosque o ayer, y yo he escuchado.

Una escarcha de sálvese quien pueda
ha empapado las sábanas tendidas,
el temblor de las manos
de los pocos y pobres vasallos del amor.
Miles de rosas rotas y milagros marchitos
cubren las calles, huelen a imposible.
Y es el alba que no sabe qué hacer.
Y es el amor como un jardín de humo
donde las rosas nacen asfixiadas.
Y es el amor como un niño de niebla
que muere en mi regazo
igual que un mito en el que nadie cree.

Nadie se ha ido y me he quedado solo
con mi ramo de mar, rosas mojadas,
y las calles del mundo llorando para mí,
y las calles del mundo
llorando como barcos para mí.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΚΑΝΕΝΑ

La visita de nadie – από τη συλλογή *Adverbios de lugar*

Σήμερα ήρθε και μ' επισκέφτηκε ο Κανένας
μ' ένα μπουκέτο θάλασσα στο ένα χέρι
και στο άλλο τη ζωή μου την αληθινή,
αυτήν που δεν ζω, έξω από τα ποιήματά μου,
και οι δρόμοι του κόσμου κλαίνε για μένα.

Σήμερα ήρθε ο Κανένας και μου εξιστόρησε
πως ο κόσμος δεν είναι αληθινός,
πως είναι καμωμένος απ' τις αιχμές φαρμακωμένου αέρα,
από αγκάθια προς πώληση και από καθρέφτες
όπου όσοι κοιτάζονται μέσα τους πεθαίνουν.

«Μη χτυπάς πόρτες -μου είπε χαμογελώντας-
μην λησμονείς ό,τι αγαπάς. Κανείς
από όσους σε περιβάλλουν δεν ενδιαφέρεται
για το ποιος είσαι εσύ, τι θέλεις, παρά για βρει
σε σένα τις αφορμές για να μην εισχωρήσει
στη θαμπή γκριζα ομίχλη του δικού του καθρέφτη».

Σήμερα ήρθε ο Κανέννας με τα μάτια να φλέγονται
σαν ένα δάσος ή σαν το χθες, κι εγώ έτεινα ους ευήκοον.

Το ο σώζων εαυτόν σωθήτω όμοιο με πάχνη
νότισε τα απλωμένα σεντόνια,
τα τρεμάμενα χέρια
των λιγοστών και φτωχών υποτελών του έρωτα.
Χιλιάδες σάπια ρόδα και μαραμένα θαύματα
καλύπτουν τους δρόμους, αναδίνουν την οσμή του ανέφικτου.
Και είναι η αυγή που δεν ξέρει τι να κάνει.
Και είναι ο έρωτας σαν ένας κήπος από καπνό
όπου τα ρόδα γεννιούνται νεκρά από ασφυξία.
Και είναι ο έρωτας σαν ένα παιδί ομίχλης
που πεθαίνει στην αγκαλιά μου
σαν το μύθο στον οποίο κανέννας πια δεν πιστεύει.

Κανέννας δεν έφυγε κι έμεινα μόνος
με το μπουκέτο μου από θάλασσα, υγραμένα ρόδα,
και οι δρόμοι του κόσμου κλαίνε για μένα,
και οι δρόμοι του κόσμου
κλαίνε σαν καράβια για μένα.

Μετάφραση: **Μεταφραστικό του ABANICO**

ΤΟ ΑΛΛΟ ΧΩΡΙΟ

La otra aldea – από τη συλλογή Aldea

Για να λέμε την αλήθεια:
εγώ δεν νιώθω νοσταλγία για την παιδική ηλικία που είχα
αλλά για αυτήν που δεν είχα, για τα χρόνια εκείνα
που δεν υπήρξαν δικά μου ποτέ ούτε και είχαν την ηλικία μου,
για ένα πού με τόνο,
για ένα πότε σαν ποτέ,
για ένα χωριό που αγνώω.

Η δικιά μου πεθαίνει μέσα σε μένα, από μένα, μαζί μου.

Θα πρέπει όλα να ήταν, όπως και τώρα, παράξενα.
Θα πρέπει όλα να ήταν δίκαια
αν τελικά η ζωή
έχει κάποια σχέση με τη δικαιοσύνη.

Μου λείπει ό,τι δεν έζησα
οι τόποι που δε θα γνωρίσω,
η αληθινή ζωή που γύρεψα
και που δεν αξιώθηκα να βρω.

Εγώ γεννήθηκα σε άλλο χωριό, σε άλλον κόσμο.

Εδώ ήμουν ευτυχισμένος, στο μέτρο
που μπορεί κανείς να είναι ευτυχισμένος εδώ.

Όμως εγώ δεν είμαι εγώ. Πώς να το κάνουμε;
Η πραγματική παιδική μου ηλικία δεν είναι η δική μου.

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Nublao- από τη συλλογή Aldea

Στο χωριό της ψυχής μου, μόνος με τη βροχή
CARLOS EDMUNDO DE ORY

Πάνω στην αρχαία δίψα αυτής της γης
ο ουρανός σκορπίζει τους σπόρους του νερό,
το διάφανό του στάρι, το σταφύλι του, το παρελθόν του.

Ο ουρανός που μας φροντίζει και μας τιμωρεί
χωρίς γνωστούς κανόνες και αιτίες
σήμερα κλαίει σαν να μας είχε γνωρίσει.

Πάνω στη χωρίς όνομα δίψα των ανθρώπων
η βροχή είναι χάρισμα, μάννα εξ ουρανού, χείρα βοήθειας από τη θάλασσα
που απειλεί, χαϊδεύει, αποχαιρετά.
Στον αχό της πυρκαγιάς της φλέγεται το χτες.

Οι γέροντες προβάλλουν στην πόρτα του καφενείου
ανοίγουν τα χέρια τους και δέχονται
την ελεημοσύνη του ουρανού.
Τους τρομάζει η καταιγίδα,
η ίδια η λέξη καταιγίδα, φοβούνται την οργή της.

Τα παιδιά σαν παπουτσωμένοι γάτοι στις γαλότσες τους
παίζουν, πως τάχα δεν ξέρουν,
σπάζουν το βρώμικο ουρανό στους νερόλακους

Δυο-τρεις ψιχάλες είναι μόνο,
λέει ο Νώε. Και ο χρόνος σταματά.
Οι ελιές χαμογελούν.
Οι μανάδες φοβούνται και κλείνουν τα παράθυρα.
Οι γέροντες κατακλύζονται
μέσα τους από φόβο. Σιωπηλά.

Μετάφραση: **Μεταφραστικό του ABANICO**

LÁZARO PIDE AYUDA

Hablo y no tengo voz. Callo y escucho
cómo se acerca nadie hasta mi sepultura.

Soy el fuego en que ardo, odio el silencio,
y ya no aguanto más esta manera
de no vivir.
Mi cuerpo es una lumbre
que no quiere apagarse.

Mi cuerpo es mi alma dura,
es mi memoria
envuelta en el sudario de las sábanas
donde me hundí, jamás
he dejado de estar amortajado.

Mi cuerpo aquí tendido es el lugar
de los hechos, el mapa de mi miedo.
Es un niño asustado y escondido
en la alacena de su corazón
escuchando la voz antigua de su madre
que lo busca, lo llama,
y han pasado los años y él sigue allí escondido,
sin voz. Le falta el aire.
Nadie lo busca ya. Nadie lo llama.
Nadie espera su herida. Nadie llega.

Nadie se acuerda de lo que he olvidado.
Mi cuerpo sí. No olvida. No se mueve.
Mis ojos necesitan la luz que les negué.

Deseo desear y que mi cuerpo
se abra a la luz de lo que no ha vivido,
a la voz que le diga: Levántate y ama.

Y se levante y ame sin que yo se dé cuenta.

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΖΗΤΑ ΒΟΗΘΕΙΑ **Lázaro pide ayuda – από τη συλλογή Aldea**

Μιλάω και φωνή δεν έχω. Σωπαίνω κι ακούω
το πώς δε σιμώνει κανείς ίσαμε το μνήμα μου.

Είμαι η φωτιά που μέσα της φλέγομαι, μισώ τη σιωπή,
και δεν αντέχω άλλο τον τρόπο αυτό
για να μη ζω.

Το σώμα μου είναι μια πυροστιά
που δε λέει να σβήσει.
Η κορμί μου είναι η σκληρή ψυχή μου,
είναι η μνήμη μου
τυλιγμένη στο σουδάριο των σεντονιών
όπου βυθίστηκα, ποτέ
δεν έπαψα να είμαι σαβανωμένος.

Το κορμί μου εδώ απλωμένο είναι ο τόπος
των γεγονότων, ο χάρτης του φόβου μου.
Είναι ένα παιδί τρομαγμένο και κρυμμένο
στο ερμάριο της καρδιάς του
ακούγοντας την αρχαία φωνή της μητέρας του
που το γυρεύει, το φωνάζει,
και έχουν περάσει τα χρόνια κι αυτό συνεχίζει εκεί κρυμμένο,
χωρίς φωνή. Του λείπει ο αέρας.
Κανείς πια δεν το γυρεύει. Κανείς δεν το φωνάζει.
Κανείς δεν περιμένει την πληγή του. Κανείς δεν έρχεται.

Κανείς δεν θυμάται ό,τι έχω λησμονήσει.
Το κορμί μου, ναι. Δε λησμονεί. Δεν κινείται.
Τα μάτια μου χρειάζονται το φως που τους αρνήθηκα.

Επιθυμία μου είναι να επιθυμώ και να αφεθεί
το κορμί μου στο φως των όσων δεν έχει ζήσει,
στη φωνή που θα του πει: Εγέρθητι και αγάπα.

Και να εγερθεί και να αγαπά χωρίς το εγώ να το αντιληφθεί.

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

REINA MAGA

et unde hoc mihi?

Como cuando la vida, como una reina maga
cargada de regalos y de música,
llegaba hasta nosotros, decía nuestro nombre
y añadía: "Te traigo otro milagro".

Y nosotros sabíamos
que no habíamos sido buenos,
que no nos merecíamos el don.

Habríamos, culpables, preferido
un saco de carbón para seguir quejándonos,
o, cobardes, sencillamente nada.

Pero, en cambio, teníamos que aceptar
sonrientes, fingiéndonos felices,
aquel nuevo regalo de la vida
para nuestra vergüenza.

Nos quedábamos solos, abrumados
de tener que vivir al mismo tiempo
el prodigio y la culpa,
la maravilla y el remordimiento.

Sólo ahora sabemos (¿lo sabemos?)
que éramos inocentes.

Sin embargo seguimos rechazando
la exigente alegría, la profunda
responsabilidad de ser felices.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

Reina maga – από τη συλλογή Aldea

Και πόθεν τούτο δί' εμέ

Όπως τότε που η ζωή, όπως η μάγισσα με τα δώρα
όλο μποναμάδες και μουσική,
έφτανε κοντά μας, έλεγε το όνομά μας
και συμπλήρωνε «Σου έχω κι άλλο θαύμα».

Και εμείς το ξέραμε
πως δεν ήμασταν καλά παιδιά

και πως δεν αξιζαμε ό,τι μας χάριζαν.

Θα είχαμε, από ενοχές, προτιμήσει
Ένα σακούλι κάρβουνα για να συνεχίσουμε να παραπονιόμαστε,
ή, από δειλία, απλά τίποτα.

Αντίθετα, όμως, έπρεπε να δεχτούμε
με χαμόγελο, ευτυχισμένα τάχα,
εκείνο το καινούριο δώρο της ζωής,
προς μεγάλη μας ντροπή.

Και να 'μαστε μόνα μας, αναστατωμένα
Που έπρεπε να ζήσουμε ταυτόχρονα
το θαύμα και την ενοχή,
την έκπληξη και τις τύψεις.

Μόνο τώρα το ξέρουμε (το ξέρουμε;)
πως ήμασταν αθώα.

Εξακολουθούμε, όμως, να απορρίπτουμε
την τόσο απαιτητική χαρά, τη βαθιά
ευθύνη που συνεπάγεται η ευτυχία.

Μετάφραση: Μεταφραστικό του ABANICO

FERVOR Y DUDA

Todo lo dado a luz, todo lo alzado a llama, lo que crece de la tierra y se eleva
hacia el cielo -sea humo, árbol, canción, mirada o criatura- tiene algo de plegaria.
Yo fui la de mi madre.
¿Qué le quiso pedir a Dios conmigo?

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Fervor y duda – από τη συλλογή Aldea

Ό,τι έρχεται στο φως, ό,τι γίνεται
φλόγα, ό,τι βγαίνει από τη γη
και υψώνεται προς τον ουρανό –μα καπνός,
δέντρο, τραγούδι, ματιά ή πλάσμα-
είναι, κατά κάποιο τρόπο, μια προσευχή.

Εγώ ήμουν η προσευχή της μητέρας μου.

Τι ήθελε να ζητήσει από το Θεό με μένα;

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

ALMENDRO MÍO

Mi padre plantó un almendro. Y dijo que era mío.
Lo vi crecer. Como mi padre a mí. Asistí emocionado a su primera floración. En
febrero se atrevió a dar al frío sus flores. No se helaron.
Hasta el mes de septiembre
en que ya están maduras
las almendras se van acorazando
(piel, cascara, corteza) en torno al blanco

corazón de su fruto. Grave danza
la de la miel del alma de las cosas.
Robándole algún día a la vendimia, por fin las recogimos: varas, lonas, el polvo
con sus tigres. Con dos piedras abrí ceremonioso la primera almendra mía. La
mordí. Era amarga.
No sé bien qué pensar de esta parábola.

ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ ΔΙΚΙΑ ΜΟΥ **Almendro mío – από τη συλλογή Aldea**

Ο πατέρας μου φύτεψε μιαν αμυγδαλιά.
Και είπε πως ήταν δικιά μου.

Την είδα να μεγαλώνει. Όπως κι ο πατέρας μου εμένα.
Συμμετείχα συγκινημένος στην πρώτη της
ανθοφορία. Φλεβάρης ήταν
και τόλμησε μέσα στην παγωνιά
να βγάλει άνθη. Δεν πάγωσαν.

Ίσαμε το μήνα Σεπτέμβρη
που είναι πια ώριμα
τα αμύγδαλα φτιάχνουν σιγά-σιγά ένα θώρακα
(μεμβράνη, κέλυφος, κάψα) γύρω από τη λευκή
καρδιά του καρπού τους. Επίσημος γαρ πολύ ο γαμήλιος
χορός της ψυχής των πραγμάτων.

Ξεκλέβοντας μια μέρα από τον τρύγο,
τα μαζέψαμε τελικά: ραβδιά, πανιά για άπλωμα,
σκόνη γεμάτη μικρά ζωύφια. Με δυο πέτρες
άνοιξα αργά και τελετουργικά το πρώτο
αμύγδαλό μου. Το δάγκωσα. Ήταν πικρό.

Δεν ξέρω τελικά τι να σκεφτώ για αυτήν την παραβολή.

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

Ακολουθούν τρία ακόμη ποιήματα από τη συλλογή «Το γεωγραφικό πλάτος των
αλόγων»- "La latitud de los caballos. Η συλλογή αυτή ξεκινάει με μια «ερμηνεία»
του τίτλου, στα αγγλικά, την οποία παραθέτουμε σε μετάφραση.

Οι " horse latitudes" –τα γεωγραφικά πλάτη των αλόγων- είναι ζώνες νηνεμίας και
ελαφρών ανέμων που συνορεύουν με τις άκρες της ζώνης των βορειανατολικών
αληγών ανέμων. Αποκαλούνταν έτσι από το γεγονός ότι τα πλοία που άλλοτε
έβαζαν ρότα από την Νέα Αγγλία για τις Δυτικές Ινδίες, με το κατάστρωμα γεμάτο
άλογα, συχνά καθυστερούσαν τόσο πολύ σε αυτή τη ζώνη κοντά στον τροπικό του
Καρκίνου, που, λόγω έλλειψης νερού για τα ζώα τους, αναγκάζονταν να
φουντάρουν ένα μέρος από αυτά από την κουπαστή στη θάλασσα.

MATHEW FONTAIN MAURY
Physycal Geography of the Sea (1855)

**Ο ΟΥΑΝΓΚ ΣΙ, ΑΠΟΣΥΡΜΕΝΟΣ ΠΛΕΟΝ ΠΕΙΡΑΤΗΣ, ΜΙΛΑ ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ
ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΤΣΙΝΓΚ ΠΕΪ, ΣΕ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥΣ
ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΥΣ**

στο Ράφα Ροδρίγκεθ

Έχει πια χαθεί η τιμή.
Σα να ήταν χρόνος,
ή ζωή ή κατεύθυνση ή υπομονή
Έχει πια χαθεί η τιμή. Όσο για μας, άσε μας.

Όλοι ξέρετε ποιος είμαι και δε θα πω
το όνομά μου ούτε τη γενιά μου
θα ήταν σα να σας προσέβαλλα.

Εγώ γεννήθηκα σε ένα ακρογιάλι μιας νεκρής θάλασσας
και πέρασα τη ζωή μου
πουλώντας σκλάβους κι αγοράζοντας έρωτα.
Κοιτάξτε με καλά, κοιτάξτε με και ακούστε με δίχως να βγάλετε άχνα!
Κοιτάξτε εδώ, έτσι! Αποφύγετε τις κλάψεις!
Μισώ τη συμπόνια. Αγαπώ τη θάλασσα και το θάνατο.
Μισώ τη συμπόνια όπως μισώ το φόβο,
τα ναυτικά μουσεία, τα δάκρια.

Μεγάλωσα σε ένα λιμάνι με χρώμα ονειρεμένο
ανάμεσα στη μυρωδιά των ταξιδιών και του αίματος των προδοτών.
Η δίψα ήταν το σχολείο μου. Και από τη θάλασσα διδάχθηκα
ένα ανελέητο μάθημα διαφάνειας.

Καλά-καλά δεν ξέρω να διαβάζω
και ο μοναδικός αληθινός μου στίχος
είναι η δίχως τέλος γραμμή των οριζόντων.

Προς τι αυτά τα μούτρα;
Βλέπετε τις ουλές στα δικά μου;
Τα μάτια μου είναι θλιμμένα και δεν έχουν κλάψει ποτέ
όμως στο στήθος μου φωλιάζει η προδιάθεση για την θύελλα
Μη με κοιτάτε έτσι σαν φιλεύσπλαχνοι δικαστές!
Προς τι η προσποίηση θλίψης; Μισώ τη συμπόνια.

Έχει πια χαθεί η τιμή. Όπως χάνονται όλα.

Αφού πια δεν πουλώ σκλάβους ούτε μου πουλάνε έρωτα,
αφού σήμερα ακούω το όνομα μου και βλέπω ένα πλοίο να βυθίζεται,
αφού δεν ξέρω γιατί σας μιλώ ούτε και αν με ακούτε,
αφού η θάλασσα μου στέρησε όλα όσα μου είχε δώσει κάποτε
και επιβιώνω μονάχα και μοιάζω πια
με αστερία που με τη φυρονεριά
ξέμεινε στην άμμο, κάτω από τον ήλιο, ζωγραφίζοντας
την επιθανάτια αγωνία του με παράξενα ορνιθοσκαλίσματα,
ποιον ενδιαφέρει, τι μπορείτε να κάνετε.

Σήμερα κλείνω ένα ακόμη έτος. Ούτε που τα θυμάμαι.
Έχω μια ανόητη ηλικία, ιδανική για τίποτα.
Δεν υπάρχει λόγος αγαλλίασης. Ούτε και θλίψης.
Συγνώμη για την ενόχληση και για τα λόγια ετούτα
τα μουντά, για αυτή τη γερασμένη φωνή.
Ας πιούμε απλά και σιωπηλά,
Προσπαθώντας να λησμονήσουμε πως είμαστε νεκροί.

Ευχαριστώ για την επίσκεψη, φίλοι μου.
Έχει πια χαθεί η τιμή. Και τίποτα άλλο.

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

DOS POEMAS DE WUANG SHI

A Gracel Meneu, Mónica Extremiana
y Cristina Andreu

1—SED

Arenas de la sed, soy imposible.

Soy lo que no sabéis. Viajo dormido.
Vengo del horizonte y tengo frío.

Arenas de la sed, no sé quién soy.

No me podéis tocar. Estoy muy lejos
y hablo un idioma que desconocéis.

Arenas de la sed, soy imposible.

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΑΝΓΚ ΣΙ

Στις Gracel Meneu, Mónica Extremiana
και την Cristina Andreu

1— ΔΙΨΑ

Άμμοι της δίψας, είμαι αδιανόητος.

Είμαι αυτό που αγνοείτε. Ταξιδεύω κοιμώμενος.
Έρχομαι από τον ορίζοντα και κρυώνω.

Άμμοι της δίψας, δεν ξέρω ποιος είμαι.

Δεν μπορείτε να με αγγίξετε. Είμαι πολύ μακριά
Και μιλώ μια γλώσσα που δεν ξέρετε.

Άμμοι της δίψας, είμαι αδιανόητος.

Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης**

2—AGUA

Agua de los bautismos. Agua de los incendios.

He pasado mi vida
en el fondo del Mar de la China.
De allí vengo tan sólo para veros bailar,
solas, sedientas.

*Me han traído las olas.
Llevo la lluvia en mí.*

Agua de los bautismos. Agua de los incendios.

*Hace ya muchos años que abandoné mi aldea
y, sin embargo, a veces, en el agua del sueño,
escucho sus campanas sumergidas.*

*Me despierto en alta mar. Veo voces y algas.
Llevo la lluvia en mí.*

Agua de los bautismos. Agua de los incendios.

2 – ΝΕΡΟ

Νερό των βαπτίσεων. Νερό των πυρκαγιών.

*Πέρασα τη ζωή μου
στα βάθη της Θάλασσας της Κίνας.
Έρχομαι από εκεί μόνο για να σας δω να χορεύετε,
μόνες, διψασμένες.*

*Με έφεραν τα κύματα.
Εντός μου κουβαλώ τη βροχή.*

Νερό των βαπτίσεων. Νερό των πυρκαγιών.

*Πάνε χρόνια πολλά που εγκατέλειψα το χωριό μου
και, χωρίς αμφιβολία, καμιά φορά, στο νερό του ονείρου,
ακούω τις βυθισμένες του καμπάνες.*

*Ξυπνώ στα ανοιχτά. Βλέπω φωνές και φύκια.
Εντός μου κουβαλώ τη βροχή.*

Νερό των βαπτίσεων. Νερό των πυρκαγιών.

*Μετάφραση: **Νίκος Πρατσίνης***